

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1863/2017
31.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Милоје Стојиљковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради рехабилитационог обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1687/2017 од 10.05.2017. године, у седници одржаној 31.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1687/2017 од 10.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању П 29/15 од 14.12.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тражено да се обавезе тужена да тужили на име рехабилитационог обештећења и то на име материјалне штете због неосноване осуде пок. ББ, оца тужиле, плати 6.752.700,00 динара, на име нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти рехабилитованог лица 5.000.000,00 динара и на име нематеријалне штете због претрпљеног страха 5.000,00 динара, све са законском затезном каматом, почев од 14.12.2016. године, као дана пресуђења до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова парничног поступка плати 410.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, тужила је ослобођена плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1687/2017 од 10.05.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Врању П 29/15 од 14.12.2016. године, у ставу првом и ставу другом изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Окружног суда у Врању Рех 15/07 од 25.12.2007. године, усвојен је захтев за рехабилитацију сада пок. ББ, бив. из села ... и утврђено да су пресуда Окружног суда у Врању 33/52 од 17.05.1952. године, у предмету окривљеног ББ, због кривичног дела удруживања против народа и државе из члана 117. КЗ, за које је осуђен на казну строгог затвора од 7 година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 09.11.1951. године и на казну ограничења грађанских права у трајању од једне године, као и пресуда Врховног суда Народне Републике Србије у Београду Кж 1499/52 од 01.09.1952. године, којом је потврђена наведена првостепена пресуда, ништаве од тренутка доношења и да су ништаве правне последице наведених пресуда. ББ, отац тужиље је казну затвора издржавао у истражном затвору и у логору "... на Голом Отоку, одакле је пуштен 19.11.1956. године, 1958. године се оженио ВВ и 1959. године из тог брака се родила тужиља. Тужиљин отац је преминуо ... 1980. године од

На утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбе члана 7. тачка 5. и члана 26. став 1., став 3. и став 4. Закона о рехабилитацији ("Службени гласник РС" бр. 92/2011), одбијањем тужбеног захтева.

Правилно су нижестепени судови закључили да тужиља нема право на накнаду нематеријалне штете из члана 7. тачка 5. Закона о рехабилитацији, у вези са чланом 26. став 1, 3. и 4. истог закона, пошто је рођена након повратка њеног оца са Голог Отока, тако да није била лишена очевог родитељског старања, те се не може сматрати ни "жртвом" незаконитог и неправилног рада државних органа. Право на накнаду материјалне штете због повреде права и слобода (за неплаћени рад, неплаћени прековремени рад, неплаћену плату за време незапослености, разлику у пензији), применом одредаба чланова 21. и 26. Закона о рехабилитацији има само рехабилитовано лице које је било у животу у моменту ступања на снагу овог Закона. Имајући у виду да је тужиљин отац преминуо 1980. године, пре ступања на снагу Закона о рехабилитацији 2011. године, тужиља као његов законски наследник, то право нема. Закон о рехабилитацији признаје тужиљи, као законском наследнику рехабилитованог лица право на накнаду нематеријалне штете због смрти рехабилитованог лица, под условом да између смрти и неправилног и незаконитог рада државног органа постоји узрочно-последична веза.

Имајући у виду да је тужиљин отац преминуо 24 године након повратка са Голог Отока, правилно су нижестепени судови закључили да нема узрочно-последичне везе између смрти рехабилитованог лица и радњи органа тужене, због чега је тужбени захтев правилно одбијен у целости.

Ревизијом се истиче да су судови погрешно утврдили да између смрти тужиљиног оца и боравка на Голом Отоку нема узрочно-последичне везе, чиме се оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено у ситуацији када је другостепени суд потврдио првостепену пресуду, применом члана 407. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић